

Arrest

nr. 182 788 van 23 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDHI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, op grond van de volgende motieven:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.06.2014 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verwijst naar art. 10 §1, lid 1 1° van de Vreemdelingenwet, naar het associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964. Betrokkene kan niet dienstig verwijzen naar art. 10 Vreemdelingenwet aangezien hij een verblijf aanvraagt op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Bovendien wordt het recht op verblijf van betrokkene allerm minst erkend door dit internationaal verdrag. Dit akkoord regelt immers de gezinshereniging met Turkse werknemers in België. Betrokkene dient bijgevolg aan te tonen dat zijn partner naar België is gekomen in het kader van het akkoord tussen België en Turkije betreffende de tewerkstelling van Turkse werknemers in België, goedgekeurd bij wet van 13 december 1976 houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers. Er is hier uberhaupt geen sprake van enige partner of van een wens tot gezinshereniging. Betrokkene dient dus wel degelijk buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Betrokkene haalt aan dat hij alhier in het verleden een verblijf heeft gehad. Echter betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Betrokkene toont niet aan waarom een eerder legaal verblijf in België hem zou beletten om tijdelijk terug te keren.

Betrokkene haalt aan dat hij geen enkele binding of relatie meer zou onderhouden met zijn land van herkomst. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs kan voorleggen die dergelijke bewering kan ondersteunen. Bovendien lijkt het ons onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in het land en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking zou zijn gekomen met de politie en nooit voor overlast zou hebben gezorgd; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De bewering dat het onmogelijk zou zijn om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die aldaar zouden gelden gelet op zijn lange afwezigheid kan niet aanzien worden als een

buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorlegt.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en dat hij zaakvoerder was van Konyoz Bvba vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hij legaal op het grondgebied verbleef. Vermits zijn legaal verblijf werd ingetrokken vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene haalt tevens aan dat hij zijn hele hebben en houden zou dienen achter te laten. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier zeer geliefd zou zijn door zijn omgeving, dat hij hier familie en kennissen zou hebben, dat hij aardig Nederlands zou spreken, dat hij in goede verstandhouding zou leven met zijn burens, dat hij zich geïntegreerd zou hebben en dat hij werkbereid zou zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.2. Op dezelfde dag wordt in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Enig middel: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel en artikel 9bis Vw.;

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is onzorgvuldig genomen zonder degelijk onderzoek van het dossier.

Op 04.09.2014 kreeg verzoeker immers een brief van de adviseur van de Minister van Justitie, n.a.v. een brief van verzoeker aan de Koning, dat de aanvraag is geregistreerd en dat het dossier nog diende behandeld te worden. Omdat er een groot aantal van dit type aanvraag hangende zou zijn kon er geen behandelingstermijn meegedeeld worden.

Desondanks is dezelfde dag nog een beslissing genomen.

D.w.z. dat verwerende partij overhaast en dus onzorgvuldig zonder een degelijk onderzoek de aanvraag heeft afgewezen.

Het middel is bijgevolg gegrond.”

2.2. Het middel is onmiskenbaar en zonder meer gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gegevens die verzoeker in de aanvraag had vermeld, en dat zij daarover standpunt heeft ingenomen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, meer bepaald in het licht van het al dan niet aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden die verzoeker zouden toelaten om, bij uitzondering, zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen, in plaats van in zijn land van herkomst of de plaats van gewoonlijk verblijf. Het loutere feit dat verzoeker op 4 september 2014 een brief zou hebben gekregen van de adviseur van de minister van Justitie waarin werd gesteld dat het dossier nog diende behandeld te worden en dat geen behandelingstermijn kon worden meegedeeld, terwijl desondanks dezelfde dag nog een beslissing zou zijn genomen, brengt op zich geenszins met zich dat deze beslissing overhaast zou zijn genomen, of onzorgvuldig. Het is de bevoegdheid van de gemachtigde om dergelijke beslissingen te nemen, en het dient andermaal te worden benadrukt dat het in casu aan verzoeker toekomt om concreet aan te tonen op welk vlak de motieven van de beslissing in strijd zijn met de door hem aangehaalde rechtsregels en algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker volledig in gebreke blijft om concrete argumenten bij te brengen die zouden aannemelijk maken dat de bestreden beslissing *“overhaast en dus onzorgvuldig zonder een degelijk onderzoek de aanvraag heeft afgewezen.”* Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond.

In de mate waarin verzoeker ook nog de “artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiverings van bestuurshandelingen [...], van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het [...] materieel motiveringsbeginsel en artikel 9bis Vw.”, en het redelijkheids-, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel en de hoorplicht geschonden acht, moet worden vastgesteld dat hij hieraan geen andere, van het hiervoor vermelde middelonderdeel te onderscheiden invulling geeft maar enkel nastreeft het middel meer indrukwekkend te laten klinken (RvS nr. 227.763 van 19 juni 2014, Ureel). Het middel is in zoverre dan ook onontvankelijk.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS